

Debat og kommentarer

Om skematismens spøgelse i Modspil

I forrige nummer af Modspil så Søren Schmidt det, at den »moderne klassiske« musik støttes af staten her i Vesten, som »et medlemsbevis . . . i den borgerlige, kapitalistiske internationale«. Minna Larsen spørger i sidste nr. om, hvad der er »galt med den vestlige verdens kunstneriske frihed? – med den frie eksperimenterende kunst?«.

Sørens svar der går på, at friheden til at eksperimentere har en ideologisk og repræsentativ funktion, er på sin vis uddybende og alligevel et elendigt svar.

Det er den altfor færdige, skematiske udgave af klasseanalysen, der synes at spøge her: samfundet har 2 klasser og ethvert kulturelt fænomen kan henføres til én og kun én af disse – i smukkeste overensstemmelse med den klassiske, aristoteliske logik, omend ikke med den dialektiske.

Nej, jeg tror ikke, Søren altid tænker så firkantet. Men jeg vil alligevel godt tæske videre på skematismens spøgelse, fordi jeg synes, det spøger i bladets linje i det hele taget.

Musikken blev ladet i stikken af venstrefløjen, da den politiske bevidsthed kom frem fra slutningen af 60'erne. Kunne den ikke legitimere sig ved sin tekst, blev den tilskrevet borgerskabet, og den filosofiske side af musikarbejdet blev afskåret, som Niels Brunse har skrevet om fornylig i Politisk Revy. Derfor har vi på musikinstitutterne været klemte inde mellem vores musikinteresse og et krav om at tage stilling. Og i denne firkantethed synes Søren og Modspil at være blev hængende.

I Modspil's landkort over de musikalske genrer i nutiden eksisterer der rytmisk musik (som der kan være interessante artikler om) og klassisk musik i en front overfor hinanden.

Bortset fra Irene Beckers artikel: »At eksperimentere er også politisk« i nr. 2, 1978, har man ikke beskæftiget sig med det, der går tværs af genrerne. Og da slet ikke med ny kompositionsmusik, bortset fra at den får den tvivlsomme ære at blive genstand for Sørens analyse.

En mere generel front, synes jeg, går mellem den miljø-orienterede og den for alvor masseproducerede musik. Også her er overgangen flydende, men dog ikke mere end at pladeindustrien her i landet for nogle år siden i en samlet henvendelse til DR kunne tage munden så fuld som til at kritisere den »enorme stigning« i udbuddet af de »sektariske musikprogrammer, såsom jazz, klassisk og folkemusik«. Jo, den ikke-kommercielle musik har en fælles interesse.

Der er mange nulevende kompositions-musik-komponister, der vil stritte imod at blive betragtet på Sørens måde, der i sin konsekvens er gruelig intolerant mod en række personer, bestræbelser og resultater.

Den skematiske betragtningsmåde er også gruelig intolerant mod den kreative empiri. Griber man skrivetøjet eller instrumentet for at realisere en ny idé, kan det være et utilladeligt barnligt forsøg på at udtrykke sig heni-mod et ikke afgrænset fællesskab. Musikken lever i sidste ende bare af den. Og inden for mange lejre findes musikalske bestræbelser, der netop søger at angribe fordomme mellem genrerne. En »praktisk musiksociologi her og nu«. Den slags kan man læse om i MM, men ikke i Modspil. For Modspil's holdning er en kritiker- ikke en musikerholdning.

Gid I ville reflektere grundlaget for jeres sociologiske udsyn noget mere og få et mere

fodformet forhold til empirien, også den kreative empiri. Og til de musikalske miljøer og deres dynamik.

Carl Bergstrøm-Nielsen

Vedr. artikel i nr. 12

Vi skal anmode om, at nedenstående indlæg bringes i førstkommande nummer af Modspil.

I nr. 12 bringer Modspil et interview med lederen af Den Rytmiske Aftenskole, Flemming Madsen.

Vi skal ikke kommentere angrebene på Københavns kommune. Derimod indeholder artiklen en række oplysninger om Københavns Kommunes Aftenskole som ikke er korrekte. (Kopi af artiklen samt svaret er sendt til Københavns kommune og Undervisningsministeriet.)

Der er grund til at gøre opmærksom på, at Københavns Kommunes Aftenskole (der for flere år siden forlod forkortelsen KKA) blev etableret i 1897, hvorimod hovedparten af de københavnske aftenskoler er opstået i de seneste ti år.

Flemming Madsen skriver hvor svært det er, at få skolen til at løbe rundt økonomisk.

Han kunne hjælpe på økonomien ved at holde samme administrationsgebyr som på de store skoler, han langer ud efter. Det er fra Københavns kommune opgivet, at gebyret er